

De symboliek van het leven

Vorige week zondag liep ik door de tuin van de dood. Eng? Nee hoor, juist prachtig. Gewoon een smal stukje, beetje duistere tuin, overdekt met donkergroene bladeren van verschillende soorten bomen dat leidde naar een troostgevende tempel die helemaal begroeid was met de blauwe regen. Even daarvoor stond ik op het levenskruispunt. Ik had dus ook een andere weg kunnen kiezen, maar mijn reis was ten einde.

Ergens op het platteland, bijna in de middle of nowhere, ligt een prachtig tuinencomplex. De tuin van de dood maakt deel uit van 25 verschillende tuinen, die aangelegd zijn op bijna 2 ha land. Als je door deze tuinen wandelt, maak je de reis van je leven, belooft de website waardoor ik deze plek gevonden heb. Die ervaring wil ik meemaken, dus ik besluit een kaartje te kopen en naar binnen te gaan.

Aan het begin van de wandeling vind ik een houten deur, met in gifgroene letters de tekst: Je moet door vele poorten gaan om in de binnentuin van je ziel te komen. De levenstuinen van het Groot Hontschoten in Teuge kent vele poorten en doorgangetjes. Via de tuin van de bevruchting, gesymboliseerd door een beeld van een man en een vrouw in een innige omhelzing ('de kus'), loop ik door de tuin van de duisternis naar de tuin van het licht. Zo moet de geboorte dus voelen, vanuit de duisternis van de baarmoeder badend in het licht de wereld begroeten. Ik kan om me heen kijken, naar het weidse landschap met de weilanden, naar het intiemere van de tuin. In deze tuin staat een gemoedelijk houten huisje, dat gezellig is ingericht en waar je zomaar even op de uitnodigende bank kunt gaan zitten. Dan moet ik direct na mijn geboorte al een keuze maken. Wordt het de jungle, de vallei of kies ik voor het varenpad. Een moeilijke keuze, want alle drie de paden zien er even aantrekkelijk uit. Ik bewandel ze alledrie en ze geven me het gevoel dat ik een klein meisje ben in de grote onbekende wereld, door de grote planten en bladeren die ik daar tegen kom.

Ik wandel verder door de tuin van het geluid. In deze tuin hoor ik het water stromen vanaf een hoge watertrap. Een gezellig gekwaak van de vele kikkers klinkt er dwars doorheen. Ik ontdek de tuin van het zien en geef mijn ogen de kost. In de grote vijver ontdek ik talloze kleine babyvisjes, kleutervisjes en natuurlijk de grote goudvissen die het heldere water bijna oranje kleuren. In de tuin van de geur krult mijn neus zich als hij de mengeling van zoete bloemengeuren ruikt. Er is jasmijn, kamperfoelie, salie, bergamot en lavendel en nog een aantal geurige bloemen die ik niet kan benoemen. Ik snuif en snuif nog eens en waan me in een waar geurenparadijs. Er staan beeldende kunstwerken geëxposeerd in de tuin van de tast. Deze kunstobjecten mag ik aanraken. Hoe anders dan in een museum. ik streel enkele van de glasobjecten. Het voelt goed.

Het leven kent verschillende perioden: moeilijke (het moeras, met vlondertjes die over 'gevaarlijke diepten' gaan), verdrietige (treurtuin), liefdevolle (tuin van de liefde oftewel warmtetuin, met een romantisch strandje bij een victoriaans paviljoen) en blije, vrolijke perioden (de vlindertuin, die in de zomer ongetwijfeld veel bonte en vrolijke vlinders aan zal trekken). Ik bezoek ze allemaal en geniet van de rust, van de geuren en de kleuren in deze bijzondere tuinen. Ik kom in de tuin van de verdieping en verinnerlijking terecht, een tuin die uitnodigt om stil te staan bij mijn eigen leven. Ik rust hier letterlijk en figuurlijk even uit op één van de vele bankjes die er in de tuinen te vinden zijn. Ik sluit mijn ogen om zo nog beter de geuren en de geluiden op me in te laten werken. Ze raken me diep, ik raak geëmotioneerd door alle indrukken. Ben ik nu in de binnentuin van mijn ziel beland? Ik zou hier uren kunnen zitten, maar na een poosje wil ik toch weer verder. Er is nog zoveel te zien en zoveel te beleven.

Ik bewonder de kleurentuinen. Deze staan symbool voor de chakra's. De zeven chakra's worden de energiecentra van het lichaam genoemd. De schitterende, op kleur geselecteerde bloemen lijken inderdaad een bepaalde energie uit te stralen. Een beetje dwalend, niet meer de route volgend, kom ik in de mineralentuin. Onderweg werd ik al min of meer aangetrokken door de blauwgroene steen, stralend in het zonlicht, maar nu pas zie ik de doorgang die er naar toe leidt. Midden tussen de 5 'standing stones' die op zichzelf al een mystieke sfeer uitstralen, zie ik het grote glasachtige 'mineraal'. Het doet me denken aan een klont water. Onmisbaar levenswater, waar we toch voor zo'n 80% uit bestaan. In de zodiaktuin bekijk ik de grote terracottapot waar het bordje 'weegschaal' bij staat (het sterrenbeeld van mijn tweeling). Grappig, er bloeien twee akeleien in, in twee verschillende kleuren. Geel voor mijn zoon en dieppaars voor mijn dochter, denk ik erbij. Ik raak in de ban van de symboliek. Ik kom uiteindelijk op het levenskruispunt en kies, bijna automatisch, het pad van de tuin van de dood. Mijn levensreis in deze tuin is ten einde.

Gelukkig kan ik het doodlopende pad terug lopen naar de tuin van de smaak. Ik heb honger en dorst gekregen van deze inspirerende wandeling en geniet op het smaakvolle terras van een kopje thee met een stukje vruchtenvlaai. Ik besluit deze levensreis nog eens een keer te maken en dan in een ander seizoen van het jaar.

Wil je ook een reis door je leven meemaken in deze prachtige tuin? Bezoek dan de levensstuinen van het Groot Hontschoten, Holthoevenestraat 16 in Teuge.

Alie Engelsman

Verschenen op de website van www.Landleven.nl